

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети февруари през две
хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: Г. Ст. Мулешков
Магдалена Д. Инджова

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Магдалена Д. Инджова Въззивно гражданско
дело № 20241800500038 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК вр. чл. 17 от Закона за
защита срещу домашното насилие.

Образувано е по въззивна жалба на ответника в първоинстанционното
производство К. Б. К., чрез процесуалния му представител – адв. Д. Д., срещу
Решение № 146/ 05.12.2023 г. по гр. д. № 414 / 2023 г. по описа на РС – П., с
което молбата на В. Г. Д. по чл. 4, ал. 1 ЗЗДН за съдебна защита е била
уважена.

Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е неправилно и
необосновано. Твърди се, че решението е постановено при непълно
обсъждане на събраната доказателствена съвкупност и при липса на мотиви.

Ответникът по въззивната жалба В. Г. Д. е депозирал отговор, с който
жалбата се оспорва.

Софийският окръжен съд, като взе предвид подадената въззивна жалба,
съдържащите се в нея оплаквания и съобразявайки събраните по делото
доказателства, намира за установено страна:

Въззивната жалба е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Първоинстанционното производство е образувано по молба на В. Г. Д. по
Закона за защита от домашно насилие с искане да бъде издадена съдебна
заповед за защита против К. Б. К.. Районен съд – П. е уважил молбата й е
издал заповед за защита.

Защита по Закона за защита от домашно насилие може да търси всеки, който е пострадал от акт на домашно насилие, осъществен спрямо него от лицата, изчерпателно посочени в чл. 3 от ЗЗДН. Според чл. 3, ал. 1, т. 1 ЗЗДН защита може да търси пострадал от домашно насилие от лице – съпруг или бивш съпруг. Не е спорно, че страните са бивши съпрузи, тъй като са сключили граждански брак през 1995 година и видно от приложеното по делото Решение № 129 от 23.10.2018 същият е прекратен по взаимно съгласие.

Молбата за защита е подадена в рамките на едномесечния срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, считан от момента на осъществяване на твърдения акт на домашно насилие, поради което е процесуално допустима.

Целта на ЗЗДН е да даде възможност на пострадалите да потърсят защита от съда чрез налагане на съответни мерки за въздействие спрямо нарушителите, изчерпателно посочени в чл. 5, ал. 1, т. 1-6 от ЗЗДН. В тази връзка, за да се предостави защита на определено лице трябва да се изследва въпросът дали по отношение на него е осъществен акт на физическо или психическо насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН. Следователно, в случая трябва да се прецени има ли основание да се приеме, че спрямо молителката са били извършени конкретни действия от страна на ответника, които биха могли да се квалифицират като домашно насилие, както и момента на тяхното извършване.

Към молбата за защита В. Г. Д. е депозирала декларация по 9 ал. 3 от ЗЗДН, в която е посочила, че спрямо нея за периода от 22.07.2023 г. до 25.07.2023 г. в гр. П. и в село Д. е упражнен акт на домашно насилие, изразяващ се в заплахи за побой. Конкретно е посочено, че на 22.07.2023 година в гр. П. пред дома на Д.Д. и свидетелката М. С. ответникът К. К. я заплашил с думите: „Ще те пребия, ще те смачкам, пак ще има шамари, ако веднага не ми прехвърлиш твоя дял от къщата“. На 24.07.2023 г. пред дома на свидетеля С. С. в с. Д. ответникът в присъствието на свидетеля С. е заплашил молителката, че ще я пребие и че все някога ще я намери, за да ѝ набие шамарите. На 25. 07. 2023 г. ответникът К. К. ѝ се обадил по телефона. Молителката била на работа и включила телефона си на високоговорител, така че колежката ѝ, свидетелката Х. Д., да възприеме отправените от ответника заплахи, с думите: „Ако не ми прехвърлиш имота ще те убия, ще те намеря и ще има як бой“.

От показанията на разпитания на 28.11.2023 г. пред първоинстанционният съд свидетел М. С. се установява, че лятото на 2023 г. свидетелката е присъствала на инцидент между молителката и ответника. Докато чакала молителката и свидетеля С. С. да отидат в дома ѝ на гости, възприела на улицата пред дома ѝ ответникът да напада молителката и да ѝ вика и крещи как ще я набие, как ще я пребие, ще ѝ набие шамари и че иска от молителката да му прехвърли дела си от къщата.

От показанията на разпитания на 28.11.2023 г. пред първоинстанционният съд свидетел С. С., който живее на семейни начала с молителката и чиито показания съдът преценява съгласно разпоредбата на чл.

172 ГПК, се установява, че през месец юли на 2023 г., докато отивали на гости на свидетелката М. С., пред дома на свидетелката ответникът нападнал молителката с викове и крясъци за прехвърляне на имот и се обърнал към молителката с думите: “ще те намеря пак, ще те пребия“.

Съдът кредитира частично показанията на свидетелката Б. К.а – дъщеря на страните, но единствено в частта относно възникналия на 22.07.2023 г. между страните спор за къщата. Свидетелката К.а установява, че майка ѝ е обещала да ѝ прехвърли нейната половина от къщата, но след това се отказала и това била причината за конфликтите между родителите ѝ. По отношение да изразено от нея, че на инцидента на 22.07.2023 година в гр. П. пред дома на Д.Д. и свидетелката М. С. не е имало нападки от страна на баща ѝ към майка ѝ, съдът не дава вяра, тъй като в тази част показанията ѝ противоречат на показанията на свидетелите М. С. и С. С., които съдът намира за достоверни, тъй като са последователни и не съдържат противоречия.

В конкретния случай, съвкупната оценка на събраните по делото доказателства налага извод за установеност на наведените фактически твърдения в обстоятелствената част на молбата за защита.

Събраните за целта доказателства установяват по категоричен начин конфликтни отношения между молителката и ответника. За начина на извършване на насилието следва да се кредитира посоченото от молителката в молбата и декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, тъй като се подкрепя от разпитаните в хода на съдебното производство свидетели М. С. и С. С.. С оглед изложеното съдът приема, че въз основа на декларацията по чл. 9 ал 3 от ЗЗДН на молителката, както и въз основа на разпитаните в хода на производството свидетели М. С. и С. С., може да се направи обоснован извод, че по отношение на нея е упражнено домашно насилие от страна на ответника К. Б. К., установено по време и място. Ответникът не е оборил обстоятелствата и фактите изложени в молбата и декларацията по чл. 9 ал. 3 ЗЗДН.

Ето защо въззивният съд намира, че правилно първоинстанционният съд е преценил, че в случая са налице условията по чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН и е уважил молбата да се издаде заповед за защита и да наложи мерки за защита. Наложени мерки от първоинстанционния съд като вид са подходящи и адекватни за постигане на възпиращ и превантивен ефект спрямо ответника, като съдът е съобразил тежестта на осъществената от въззивника проявна форма на насилие.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че постановеното от първоинстанционният съд решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото ответника следва да бъде осъден да заплати на молителката направените във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Съдът констатира, че дължимата държавна такса за въззивното производство вече е била внесена.

Мотивиран от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 146/ 05.12.2023 г. по гр. д. № 414 / 2023 г. по описа на РС – П..

ОСЪЖДА К. Б. К., ЕГН *****, да заплати на В. Г. Д., ЕГН *****, направените във въззивното производство разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____